

Zet de luiken open

Beeldend kunstenaar Stephanie Jansen (45) leert mensen creatief te dwalen.

“Ik heb iets met Lissabon, een heerlijke stad. Er hangt romantiek, heimwee, iets nostalgisch. In het verleden heb ik reisreportages gemaakt, samen met een bevriende fotograaf, ook over Lissabon. Wij vinden beiden niks leuker dan door zo’n stad te dwalen en te kijken wat zich voordoet, met een open, ontvankelijke blik. Waar loop je toevallig tegenaan? Wat gebeurt er in een ontmoeting? Om dat met anderen te delen, hebben we een zesdaagse workshop opgezet om mensen te laten dwalen door de stad en daarover te vertellen, schrijven, fotograferen, maakt niet uit: zet de luiken maar open en kijk waardoor je wordt aangetrokken.

Vervolgens ben ik me verder gaan verdiepen in de theorie van het dwalen. Er zijn filosofen en kunstenaars die zich daarmee hebben beziggehouden. De Internationale Situationisten bijvoorbeeld, in de jaren zestig van de vorige eeuw, hadden een geheel eigen, opzettelijke manier van dwalen, waarbij ze zich lieten leiden door toeval en gevoel. Zij trokken met de kaart van Berlijn door Parijs.

Als je ergens komt waar je het niet kent, ga je pas echt kijken. Dan ben je niet bezig met zoeken, maar met vinden. Dat is wat een kunstenaar voortdurend doet: het lijkt erop dat je iets aan het zoeken bent, maar je bent iets aan het vinden, iets wat er nog niet was. Je gaat voorbij een grens, je stapt uit de routine - dat is moeilijk. Het vereist dat je ontvankelijk bent. Mensen voelen daar soms weerstand tegen, ze vinden dwalen te vrijblijvend. Het druist in tegen wat gangbaar is: in onze wereld horen we doelgericht van A naar B te gaan. Als je mensen die zekerheid afpakt, voelt dat ongemakkelijk.

Het vraagt om vertrouwen op een mooie afloop. In het leven ga je, denk ik, vanzelf wel aan de slag met datgene wat je moeilijk vindt. Daarom oefen ik mezelf in ontregeld durven zijn, mee te veren en er ook de schoonheid van in te zien. Jezelf ontregelen

kan op allerlei manieren. Je kunt je hond los laten lopen en achter hem aangaan. Of je kunt op pad gaan met een zak gekleurde snoepsleutels: als je een groene uit de zak pakt, ga je linksaf, bij een rode rechtsaf. Ga maar gewoon tekenen, zoals een kind; je hoeft niet altijd een plan te hebben om ergens uit te komen. Doe maar wat in je hoofd opkomt. Vertrouw op toeval en blind geluk. En denk niet: het is raar, het wordt niks. Ik ben na mijn studie algemene sociale wetenschappen gaan werken als copywriter en journalist. Maar ik wilde ook graag schilderen. Vijftien jaar geleden heb ik de switch gemaakt; ik heb financiële zekerheden ingeleverd voor een heel ander bestaan. Opeens lag het hele veld open. Op een gegeven moment kwam ik ook met schilderen in een routine terecht, ik liep vast. Toen ben ik gaan zeefdrukken. Via het avontuur van de omweg kwam ik terug bij mijn schilderen en wist ik opeens weer welke kant ik op wilde. Zo werkt het vaak. Ik herinner me dat ik heel lang zat te staren naar mijn beeldscherm, in het archief met foto’s die ik meestal gebruik als vertrekpunt voor een schilderij. Ik ben wat gaan spelen met fotobewerkingsprogramma’s, ik maakte bewerking op bewerking waardoor ik het beeld stukmaakte en er steeds meer ruis ontstond. Maar uiteindelijk kwamen daar wél beelden uit voort die ik kon gebruiken. Als je jezelf toestaat om de hele middag foto’s stuk te maken, kan dat dus iets moois opleveren - dat vind ik een wonder.”

www.storingaub.nl

‘Het lijkt erop dat je iets aan het zoeken bent, maar je bent iets aan het vinden’